

den 4. november sidste år – er grundlag for at gøre et politisk eller retligt ansvar gældende over for nogen ministre.

Undersøgelsesretten har ikke haft til opgave at undersøge det efterfølgende forløb, heller ikke når det gælder spørgsmålet om, hvorvidt ministre i perioden frem til nedsættelsen af undersøgelsesretten ved fejl eller forsømmelse har afgivet mangelfulde eller urigtige oplysninger, der kan give anledning til at drage de pågældende til ansvar.

Undersøgelsesretten har ganske vist i kapitel 11 i beretningen foretaget en gennemgang af tiden efter den 23. august 1993, bl.a. på baggrund af svar til Folketinget. Undersøgelsesretten fremhæver imidlertid udtrykkeligt i den forbindelse, at det efterfølgende forløb alene er søgt belyst i det omfang, det har haft betydning for forståelsen af tilsagnet til Spar Nord. Undersøgelsesretten understreger derfor, at kapitlet ikke indeholder en blot tilnærmelsesvis udtømmende gennemgang af, hvad der efterfølgende er passeret faktisk eller politisk, eller en vurdering heraf.

Undersøgelsesrettens gennemgang af det efterfølgende forløb giver således ikke grundlag for at drage konklusioner om, hvorvidt nogen ministre kan gøres politisk eller retligt ansvarlig.

Så har jeg noteret mig, at nogle medlemmer af Tinget allerede den dag, beretningen blev offentliggjort, og i forbindelse med det møde, jeg tog initiativ til den 3. oktober i Statsministeriet, ønskede at drage skatteministeren til ansvar for det efterfølgende forløb, og det forstår jeg også er baggrunden for forespørgselsdebatten i dag.

Jeg vil gerne i dag understrege, at regeringen finder, at tingene bør undersøges og klarlægges på en ordentlig måde, før det beslutes, om nogen kan drages til ansvar. Det vil være i bedste overensstemmelse med, hvad vi i enighed besluttede sidste år, da vi nedsatte undersøgelsesretten. Jeg henviser på ny til bemærkningerne til beslutningsforslaget om undersøgelsesrettens nedsættelse. Heri står udtrykkeligt, at regeringen, hvis Frank Poulsens undersøgelse giver anledning dertil, umiddelbart i samråd med Folketingets partier vil iværksætte yderligere undersøgelser med henblik på at drage de fornødne konsekvenser.

Det er derfor regeringens holdning, at der i medfør af forretningsordenens § 7, stk. 6, her i Folketinget bør nedsættes et særligt udvalg, der skal undersøge det efterfølgende forløb i sagen.

Regeringen mener, at det bør undersøges, om ministre i perioden frem til nedsættelsen af undersøgelsesretten den 4. november sidste år ved fejl eller forsømmelser har afgivet mangelfulde eller forkerte oplysninger til Folketinget, som kan give anledning til at drage de pågældende til ansvar. I det omfang, det er af betydning for denne vurdering, skal udvalget kunne inddrage forhold forud for meddelelsen af tilsagnet til Spar Nord, herunder Bikubens overtagelse af Bornholmerbanken.

Det særlige udvalg skal undersøge sagen på grundlag af undersøgelsesrettens beretning og en gennemgang af folketingsbesvarelser, uddrag af Folketingets forhandlinger og andet offentligt tilgængeligt materiale.

For at sikre en virkelig tilbundsående undersøgelse bør det særlige udvalg også kunne få adgang til materiale, der ikke er undergivet aktindsigt efter reglerne i offentlighedsloven. Det gælder f.eks. undersøgelsesrettens retsbog, brevveksling med Kammeradvokaten, talepapirer til brug for samråd, eventuelle dokumenter udarbejdet til brug for møder mellem ministre samt – under hensyn til sagens særlige karakter – alle dokumenter, der har været forelagt ministre i forbindelse med sagens behandling.

Det er klart, at sagen også bør kunne oplyses gennem spørgsmål til ministre og ved at kalde ministre i samråd i det særlige udvalg.

Det særlige udvalg bør til brug for sit arbejde kunne inddrage sagkyndig bistand, men i øvrigt må det være overladt til udvalget og Folketinget nærmere at fastlægge, hvordan udvalget bedst griber sit arbejde an.

Regeringen lægger vægt på, at undersøgelsen gennemføres hurtigst muligt, og jeg håber, at udvalget kan afslutte sit arbejde med afgivelse af en beretning inden den 1. februar 1995.

Sammenfattende har regeringen lagt Frank Poulsens konklusioner til grund for den videre håndtering af sagen. Vi har straks taget initiativ til at give Spar Nord den retsstilling, der tilkommer den. Folketingets partier bliver inddraget i dette arbejde. Vi har taget skridt til at placere et eventuelt ansvar blandt de rådgivende embedsmænd og i forhold til Kammeradvokaturen. For så vidt angår det efterfølgende forløb, foreslår regeringen en undersøgelse i Folketingets regi, der kan klarlægge begivenhederne og – som jeg har sagt det – danne grundlag for en eventuel ansvarsplacering over for ministre.

På baggrund af de seneste års mange redninger af nødlidende pengeinstitutter vil regerin-